

МА Софија Лазаревић

Оригиналан научни рад

Докторанд

Original scientific paper

Факултет политичких наука, Београд

DOI: 10.5281/zenodo.3773805

sofija.lazarevic@gmail.com

О критичкој теорији Ајрис Јанг

Апстракт: Овај рад износи основне поставке теорије Ајрис Јанг која, насупротив идеалу универзалног грађанства и једнакости жена истиче неопходност структурне и историјске анализе положаја различитих категорија жена. У њеним размишљањима се могу наћи елементи феминистичких теорија, политичке филозофије, марксизма и афроамеричке филозофије истичући важност и анализу положаја жена, структурно, али и историјски. Први део рада се бави темом одговорности и права где Јанг позива своје читаоце да размишљају о одговорности и обавезама друштва у стварању правде/исправљању неправде. У другом делу рада се говори о универзалном грађанству и остваривању једнаког права за све у друштву. Следећи део рада се тиче партиципативне демократије и хетерогене јавности. Уместо универзалног грађанства залаже се за групно диференцирано грађанство и хетерогену јавност. Јангова се не задржава само на критици споменутих теорија, него нуди и алтернативно решење засновано управо на њеним ставовима који представљају комбинацију феминизма, марксизма и теорија парципативне демократије.

Кључне речи: Ајрис М. Јанг, феминизам, теорије друштва, постмодернистичка филозофија

Увод

Јанг истиче да политичке теорије прихватају постојеће институционалне структуре као нужну стварност, не схватајући да се ради о специфичним институцијама политичке моћи и доминације. Поред тога су и неосетљиве на разноликост политичких субјеката сводећи их на опште и универзалне образце.

Како генерално одбацује појам унифицираног дискурса, те идеале непристрасности и општег добра, Јанг оспорава и појам заједнице као јединственог политичког субјекта. Критикује и социјалну онтологију која се налази у коренима савремених политичких теорија из разлога што оне не разматрају посебности друштвених група у односима подређености/угњетавања и надређености/доминације.

Она је отворила низ проблема који се везују за интерне расправе либерализма (групе и индивидуална права) као важне за политичку теорију и саму теорију демократије. Закључујући да врхунац сваке теорије правде није њена теоријска супериорност, већ делотворност у мењању неправедне друштвене праксе угњетавања и неравноправности, нуди своје алтернативно решење засновано на ставовима који представљају комбинацију феминизма, марксизма и теорија партиципативне демократије.

Одговорност и правда

„Важно је проценити да ли се људи понашају једни према другима с поштовањем у њиховој непосредној међусобној интеракцији, и да ли су социјално изазване позиције које су им на располагању доступне, поготово у поређењу са позицијама других“.¹

Јанг позива своје читаоце да размишљају о одговорности и обавезама друштва у стварању правде/исправљању неправде. Ми као друштво треба да преузмемо одговорност за структурну неправду. На тај начин можемо да видимо начине на које структурна неправда ограничава животне изборе сиромашних.² Она разуме структурну неправду као „друштвено-структурне процесе“ који производе „разлике у врстама и распону опција које појединци имају за своје изборе“. То нам омогућава да пажљивије размислимо о томе шта мислимо када кажемо да би сиромашни требало да буду лично одговорни. Осим тога,

¹ Iris M. Young, *Responsibility for Justice* (New York: Oxford University Press, 2011), 72; cf. Zuzana Uhde, “On sources of structural injustice: A feminist reading of the theory of Iris. M. Young”, *Human Affairs* 22/2 (2010): 151-166.

² Young, *Responsibility for Justice*, 55.

узимајући структурну неправду озбиљно, сви ми носимо одговорност за неке неправде друштва.³ Јанг не пориче да индивидуални избори играју улогу у нашим животима, тако да она не сматра да се лична одговорност и структурна неправда међусобно искључују. Структурна правда постоји онда када друштвени процеси стављају велике групе људи под систематичну претњу од доминације или лишавања средстава за развој и остваривање својих капацитета, у исто време када ти процеси омогућавају другима да доминирају или имају шире могућности за развој и искоришћавање расположивих капацитета. Структурна неправда настаје као последица многих појединаца и институција које делују у циљу остваривања својих посебних циљева и интереса, у највећем делу у границама прихваћених правила и норми.⁴ Јанг развија модел одговорности за неправде настале социјалним структурним процесима, модел који се зове модел друштвених веза одговорности. Овај модела сматра најбољим из три разлога. Прво: модел одговорности не успева из прагматичних разлога, покушај да се кривица за кривична дела додели може учинити људе дефанзивним и мање склоним да донесу одговарајуће политичке промене, док је њен модел оријентисан ка будућности, сврха је да се исправи структурна неправда у будућности. Друго: модел одговорности је непотпун; треће: модел одговорности је неуспешан, јер је погрешно фокусиран. Обично се у моделу одговорности за одговорност узима врста штете за коју се тражи обештећење и укључује „нејасан, ограничен догађај који се одваја од текућег нормалног тока“.⁵ Проблем са врстама штете проузроковане структурном неправдом је у томе што поступамо у складу са „прихваћеним и очекиваним правилима и конвенцијама заједница и институција у којима делујемо“.⁶ Јанг узима у обзир и структурну неправду која се протеже изван националних граница, те се наша одговорност да успоставимо праведније структуре шири и изван националних граница.

³ Young, *Responsibility for Justice*, 96.

⁴ Young, *Responsibility for Justice*, 52.

⁵ Young, *Responsibility for Justice*, 100-107.

⁶ Young, *Responsibility for Justice*, 107.

Идеал универзалног грађанства

Идеал универзалног грађанства представља једну од главних тема савременог политичког живота. Парола којом се често служе савремени политичари јесте да је грађанство за све, а сви су исти. Модерна политичка мисао генерално претпоставља да универзалност грађанства у смислу грађанства за све подразумева универзалност осећаја да статус грађанства превазилази посебност и разлику. Без обзира на друштвене или групне разлике међу грађанима, без обзира на њихову неједнакост, богатство, статус и моћ, свакодневне активности становништва, грађанство даје свима исти статус, са једнакошћу која је замишљена као истоветност односно као идеал универзалне цивилизације. Модерно друштво има најмање два значења у оквиру идеала грађанства за све:

- а) универзалност дефинисана као општа у опозицији на посебно односно шта грађани имају заједничко у односу на то како се они разликују,
- б) универзалност у смислу закона и правила која су иста за све и која се примењују на све на исти начин.⁷

Током ове политичке борбе често се јављала мисао да би остваривање пуног држављанства, то јест једнаких политичких и грађанских права, довело до потпуне слободе и једнакости. Крајем двадесетог века, када су грађанска права формално проширена на све групе у либералним капиталистичким друштвима, неке групе и даље сматрају да су третиране као грађани другог реда. Друштвени покрети угрожених и искључених група постављају питање зашто проширења права једнаког грађанства нису довела до социјалне правде и једнакости. Претпостављена веза између грађанства за све, с једне стране, и осећаја грађанства с друге стране носи са собом и један проблем. Савремени друштвени покрети угрожених група су ослабили ову везу. „Ови покрети потврђују позитивност и понос у специфичности групе против идеала асимилације. Поред тога поставља се

⁷ Iris M. Young, "Polity and Group Difference: A Critique of the Ideal of Universal Citizenship", *Ethics* 99/2 (1989): 250.

питање и да ли правда увек значи да закон и политика треба да спроводе једнак третман за све групе“.⁸ Јанг истиче да се зачетак ових приговора налази у концепцији диференцираног грађанства, што представља најбољи начин за укључивање и учествовање свих у пуном грађанству.

Идеал јавног простора грађанства као изражавање опште воље, тачке гледишта и интересовања грађана садржи заједничке елементе које превазилазе разлике и делује у ствари као спрега за хомогеност међу грађанима. Барбер у 8. и 9. поглављу своје књиге „Снажна демократија“ тврди да се сваки снажан демократа ужасава сваке поделе и сматра постојање већине као знак да је узајамност пропала. Заједница грађана дугује карактеру свог постојања оно што конститутивни чланови имају заједничко, а то подразумева надмашивање потреба појединца и препознавања моралног тела чије постојање зависи од заједничког уређивања индивидуалних потреба и жеља у складу са јединственом визијом будућности која је заједничка за све. Међутим, визија се не намеће на појединце, већ је она створена од њих самих у разговору и заједничком раду. Барберови модели таквих, честих пројеката, међутим, откривају његове латентне предрасуде: као играчи у тиму или војници у рату, они који практикују заједничку политику могу осећати везе које никада нису осетили, односно које нису осетили пре него што су започели заједничку активност. Ова врста повезивања, која наглашава заједничке процедуре, уобичајени рад и заједнички смисао о томе шта заједница треба да постигне, служи стварању снажне демократије.⁹

Џејн Менсбриџ¹⁰ говори како је учешће сиромашних, жена, црнаца и радничке класе у друштвеној заједници мање, али и њихови интереси су представљани мање од интереса белаца, средње класе и мушкараца. Иако сви грађани имају право да учествују у доношењу одлука, овај процес и сва остала права неких група су остала недоречена из више разлога. Мушкарци из средње

⁸ Young, "Polity and Group Difference", 250.

⁹ Benjamin Barber, *Strong Democracy* (Berkeley: University of California Press, 1984) 207, 232.

¹⁰ Jane Mansbridge, "What is political science for?", *Perspectives on Politics* 12 (2014): 12.

класе чешће преузимају ауторитет и уверљивије говоре о карактеристикама и правима своје заједнице. Женама и старим људима је теже да ово остваре.

Ејми Гатман¹¹ такође говори о томе како партиципативне демократске структуре имају тенденцију да ућуткају прикривене групе. Она као доказ нуди пример контроле заједнице у школама, где је јача демократија довела до повећања сегрегација у многим градовима, јер су привилеговани и белци могли да промовишу своје интересе против црнаца који захтевају једнак третман у интегрисаном друштвеном систему.¹² Она тврди да такве репресивне последице демократизације подразумевају да се социјална и економска једнакост мора постићи пре политичке једнакости. Социјална и економска једнакост са једне и политичка једнакост са друге стране су веома зависне. Оне су зависне од повећања политичке једнакости, а постизање политичке једнакости зависи од повећања социјалне и економске једнакости. На овакав начин, уколико се избегне овај утопијски круг, ствара се парадокс демократије који је нужно решити. Друштвена моћ чини неке грађане равноправнијим од других и једнакост грађанства чини неке људе моћнијим грађанима. То решење лежи барем делимично у пружању институционализованих средстава за експлицитно признавање и заступање угњетаваних група. Међутим, пре евидентирања оваквих група треба нешто рећи о томе шта је група и када је група угрожена/угњетавана. Друштвену групу не треба схватити као суштину или природу са одређеним скупом обичних атрибута. Уместо тога, групни идентитет би се требало разумети у релацијским терминима. Друштвени процеси генеришу групе стварајуће релацијске диференцијације, ситуације груписања и афективне везе у којима људи осећају афинитет за друге људе. Понекад групе дефинишу себе презирањем или искључивањем других које дефинишу као друге над којима доминирају и имају моћ. Иако друштвени процеси афинитета и раздвајања дефинишу групе, то не значи да се на тај начин формира и идентитет групе.

¹¹ Amy Gutmann, *Liberal Equality* (Cambridge: Cambridge University Press, 1980), 191-202

¹² Gutmann, *Liberal Equality*.

Други аспект универзалности грађанства данас је у вези са два фактора: циљем потпуне инклузије и учешћа свих група у политичкој и друштвеној средини друштвене институције и универзалности у формулисању закона и политика. Јавно подручје државе и закона треба да на прави начин изражава своја правила у општим условима која се апстракују од специфичности индивидуалних и групних историја, потреба и ситуација и да препознају равноправност и да третирају све грађане на исти начин, све док су политичке идеологије и праксе опстале у дефинисању неких група као недовољних за равноправни статус грађанства због наводне разлике у односу на белце. Због тога је било важно еманциповати различите покрете да инсистирају да су сви људи исти у односу на своју моралну вредност и заслужују равноправно грађанство. У том контексту једнака права која не узимају у обзир разлике у групама су једини разуман начин борбе против искључености и деградације. Једнак третман захтева да се сви мере према истим нормама. „Тамо где су неке групе привилеговане, а друге угњетаване, формулисање закона, политике и правила приватних институција може бити пристрасно у корист привилегованих група, јер поједина њихова искуства имплицитно постављају норму. Тамо где постоје групне разлике само у капацитетима, социјализацији, вредностима, когнитивним и културним стилевима присуство таквих разлика може омогућити укључивање и учешће свих група у политичким и економским институцијама. Ово подразумева то да се увек формулишу права и правила у универзалном смислу која отклањају разлике премда треба имати у виду да неке групе понекад заслужују посебна права“.¹³

Партиципативна демократија

Политички принципи се не могу развити на основу постојања већ потпуног друштва, већ се ти принципи морају развијати почев од општих историјских и друштвених услова унутар друштва у којем ми постојимо. То значи да се мора развити партиципативна демократска теорија која није заснована на претпоставци постојања неједнакости у човечанству, већ више на претпоставци да постоје групне

¹³ Young, “Polity and Group Difference”, 267.

разлике и да су неке групе заправо или потенцијално угњетаване или угрожене. Принципи позивају на специфичну заступљеност само за угњетаване или угрожене групе, јер су већ присутне привилеговане групе. Тако се ови принципи не би применили у друштву за које постојање угњетаваних група није карактеристично. Ови принципи се не би требало сматрати само привременим или инструменталним, али је сигурно то да су групне разлике у модерном друштву неизбежне, а где год постоји групна разлика, неугодност или угњетавање се увек појављују као једна од могућности. Тако друштво треба увек бити посвећено адекватном препознавању и представљању угњетаваних или угрожених група и спремно да имплементира одређене мере када је то неопходно. Јавни живот и процеси одлучивања треба да буду трансформисани тако да сви грађани имају знатно веће могућности за учешће у дискусији и одлучивању. Сви грађани би требало да имају приступ општинским или окружним скупштинама у којима учествују у дискусији и одлучивању. У тако партиципативним демократским шемама, припадници угњетених група такође би имали скупове, који би делегирали представнике групе.¹⁴

Почетком прошлог века величина и сложеност индустријализованих друштава и појава бирократских облика организације створили су утисак да демократија неће моћи да се оствари онако како се то замишљало. Овакав след догађаја довео је до великих сумњи и резерви о ранијим теоријама демократије, а чињенице које су изнете послератном експанзијом политичке социологије потврдиле су да су ове сумње биле оправдане.

Партиципативна демократија је облик демократије који обухвата широко учешће (партиципацију) грађана у доношењу одлука. Обично су у овај концепт укључени и облици заједничког одлучивања радника (ко-одлука) у оквиру компаније. Концепт учешћа грађана није да оспорава значај институција представничке демократије, јер велики број одлука не може бити директно

¹⁴ Young, "Polity and Group Difference", 260-274; в. и Sanja Petkovska, "Demokratija i politika razlike - kroz prizmu aktuelnog stanja", *Filozofija i društvo* 3 (2011).

одлучивање; институције непосредне демократије, као што је референдум, право законодавне иницијативе, право да учествују у саветодавним телима која припремају одлуке, итд. У концепту партиципативне демократије, ови механизми одлучивања постоје паралелно са репрезентативним институцијама (парламент, влада, избори, итд).¹⁵ У то доба долази до кризе државе благостања, оптерећене превеликим обавезама које се држави намећу, бујањем бирократије и неефикасношћу. Један од најзначајнијих теоретичара је Керол Пејтман.

Хетерогена јавност

У овом поглављу је веома важно дефинисати појам угњетавања, односно приказати на који начин је овај појам схваћен у друштву. Поједина друштва избегавају коришћење термина угњетавање, јер тај термин није схваћен на исти начин као што га схватају друштвени покрети. Обично се овај термин користи да би се описало друштво које је различито од неког другог друштва. Нпр. у комунизму, онај који није поборник комунизма ће сматрати да је народ подвргнут самовољи владајућег режима и због тога се може сматрати угњетаваним. Међутим, у политичким расправама термин угњетавање се не користи за описивање друштва у којем живимо јер суштински он представља зло које чине други.

Схватање угњетавања се временом мењало. У неолибералистичким друштвима угњетавање се не схвата као последица самовоље власти, већ као свакодневни проблем са којим се поједине друштвене групе и појединци суочавају, а који је продукт савременог неолиберализма. На овај начин угњетавање постаје структурно и не представља последицу одређених политичких одлука. Узроци угњетавања бивају забележени и имплементирани у скуп норми и правила што неминовно потврђује структурност овог термина.¹⁶ Угњетавање је појава у друштву

¹⁵ Carole Pateman, *Participation and democratic theory* (Cambridge: Cambridge University Press, 1970), 40-43.

¹⁶ Iris M. Young, *Pravednost i politika razlike*, prev. Tamara Slišković (Zagreb: Naklada Jesenski i Turk, 2005) 55-58.

која настаје када је нека друштвена група угрожена. Овде се намеће питање шта је то друштвена група, односно шта она представља. „Друштвена група представља заједницу особа која се својом културом, праксама или начином живота разликује од барем једне друштвене групе,”¹⁷ Друштвене групе нису групе које постоје независно од појединаца, али нису ни производ особина које су одвојене од идентитета појединаца. Оне представљају резултат односа у друштву. Припадање некој групи не значи да је оно и трајно. Напротив, постоје многи примери где се догодило управо супротно. Нпр. многе жене, пре него што су се декларисале као лезбејке, биле су хетеросексуалке. Када неко постане члан одређене групе по аутоматизму преузима њен идентитет. Међутим, као што је објашњено у примеру, појединац може одлучити да ли ће и даље остати део одређене групе или ће је променити. На тај начин се мења и идентитет. Идентитет се мења и по аутоматизму. Ово значи да нпр. онај ко је млад, неминовно ће постати стар и самим тим ће добити другачији идентитет. То је нешто на шта појединац не може да утиче. Оно што је заједничко за све групе а што Јанг снажно потенцира, то је да свака група постоји само у односу на неку другу групу. Многе групе су се током историје обликовале кроз утњетавање, а саме разлике између група најчешће нису извор утњетавања. Без обира на то што интеракција појединаца у групи има пресудну улогу за њихово повезивање, она не одређује суштину групе. „Схватање разлика између скупина као вишеструких, испреплетаних, флуидних и променљивих подразумева још једну критику модела аутономног и целовитог друштва. Појединци, које делимично чине идентитети и односи у њиховој друштвеној групи, не могу бити јединствени. Њихови идентитети су различити и променљиви.”¹⁸

Када се говори о хетерогеној јавности, опет се можемо вратити на истраживање Џејн Менсбриц које је показало да жене, црнци, радничка класа и сиромашни имају знатно мању улогу у власти, а самим тим је и остваривање

¹⁷ Young, *Pravednost i politika razlike*, 55-58.

¹⁸ Young, *Pravednost i politika razlike*, 64

њихових интереса веома тешко. Мушкарци, белци, имају већи ауторитет, односно лакше га присвајају што се манифестује тиме да им боље иде изношење рационалних аргумената. У оваквим и у многим другим случајевима, разлике у друштву итекако утичу на јавност, иако се често наглашава да постојеће разлике у друштву нису битне. Због тога Ајрис Јанг сматра да би државне институције требало да усвоје адекватан механизам уз помоћ којег ће се признати ставови и мишљења о постојању потлачених група. Поставља се питање „како се идеја хетерогене јавности која подстиче самоорганизовање и заступљеност друштвених група у одлучивању разликује од плурализма интересних група?“¹⁹ Може се доћи до претпоставке да плурализам у ствари спречава здраво одлучивање и јавну расправу. Да би постојала хетерогена јавност, мора да постоји и праведност, односно заједничка расправа где се при доношењу одлука поштује начело праведности. Гарант друштвене праведности би требало да буде демократија, али идеал демократије, заједно са идеалом друштвене праведности тренутно је неостварив.²⁰ Реполитизација јавног живота не би требало захтевати стварање јединствене јавне сфере у којој грађани остављају по страни своје посебне групне припадности, прошлости и потребе да расправљају о општем интересу и заједничком добру. Таква жеља за јединством прикрива, али не уклања разлике. Уместо универзалног грађанства потребно је групно диференцирано грађанство и хетерогена јавност. „У хетерогеној јавности разлике су јавно познате и признате као неумањиве и несводљиве на јединство чиме желим рећи да људи из своје перспективе или прошлости тешко могу у потпуности разумети или прихватити стајалиште оних чије су перспективе утемељене у другој друштвеној групи. Ипак, признавање потребе или жеља за заједничким одлучивањем унапређује друштвену комуникацију с оне стране разлике“.²¹

Закључак

¹⁹ Young, *Pravednost i politika razlike*, 230.

²⁰ Young, *Pravednost i politika razlike*, 231.

²¹ Young, "Polity and Group Difference", 258.

Ајрис Јанг развија модел одговорности за неправде настале социјалним структурним процесима, модел који се зове модел друштвених веза одговорности. Она тврди да се овај модел битно разликује од модела одговорности који обухвата већину других савремених теорија одговорности. Овај модел обично настоји да издвоји кривца и одговорног агента док их модел друштвених веза не издваја већ подразумева да одговорни имају обавезу према будућности да побољшају неправедне друштвено-структурне процесе.

Различите друштвене групе имају различите потребе, културе, историје, искуства и друштвене односе који утичу на њихово тумачење смисла и последице предлога политике и утичу на форму њиховог политичког расуђивања. Те разлике у политичкој интерпретацији нису само резултат различитих или конфликтних интереса, јер групе имају различита тумачења чак и када траже да промовишу правду, а не само сопствене циљеве. Јанг се залаже за то да демократска јавност, како год била конституисана, треба да осигура механизме за ефикасну репрезентацију и признавање гласова посебних група. Уместо универзалног грађанства залаже се за групно диференцирано грађанство и хетерогену јавност.

Ајрис Јанг не придаје значај неутралним теоријама праведности, штавише она их одбацује. Све то у корист нормативног промишљања које је веома важно у модерној друштвеној пракси јер истражује односе доминације које у њој егзистирају. Користи од оваквог истраживања, како сматра, се огледају у томе што је ово један од најбољих начина да се открију и евентуално отклоне угњетавање и неправда.

Она се не задржава само на критици споменутих теорија, него нуди и алтернативно решење засновано управо на њеним ставовима који представљају комбинацију феминизма, марксизма и теорија партиципативне демократије. Јанг износи своје ставове из феминистичког угла. Значај њеног рада се огледа у томе што је успела да овековечи неправду - разноликости у начину третирања друштвених група и појединаца.

Литература:

- Barber, Benjamin. *Strong Democracy*. Berkeley: University of California Press, 1984.
- Gutmann, Amy. *Liberal Equality*. Cambridge: Cambridge University Press, 1980.
- Ferguson, Ann, Nagel Mechthild. *Dancing with Iris: The Philosophy of Iris Marion Young*. Oxford: Oxford University Press, 2009.
- Mansbridge, Jane. "What is political science for?". *Perspectives on Politics* 12 (2014): 8-17.
- Pateman, Carole. *Participation and democratic theory*. Cambridge: Cambridge University Press, 1970.
- Petkovska, Sanja. "Demokratija i politika razlike - kroz prizmu aktuelnog stanja". *Filozofija i društvo* 3 (2011): 95-119.
- Uhde, Zuzana. "On sources of structural injustice: A feminist reading of the theory of Iris. M. Young". *Human Affairs* 22/2 (2010): 151-166.
- Young, Iris M. "Polity and Group Difference: A Critique of the Ideal of Universal Citizenship". *Ethics* 99/2 (1989): 250-274.
- Young, Iris M. *Pravednost i politika razlike*. Prevela Tamara Slišković. Zagreb: Naklada Jesenski i Turk, 2005.
- Young, Iris M. *Responsibility for Justice*. New York: Oxford University Press, 2011.

Sofija Lazarević, MA

PhD student

Faculty of political sciences, Belgrade

sofija.lazarevic@gmail.com

Critical theory of Iris M. Young

This paper deals with the consideration of the feminist theory of society by Iris Young, who, in her works, is mostly inspired by postmodern philosophy and critical theory of society, as well as phenomenology, liberal philosophy, etc. In her reflections, one can find elements of feminist theories, political philosophy, Marxism,

African-American philosophies, the emphasis on importance and analysis of the position of women, both structurally and historically. The first part of the paper deals with the topic of responsibility and law, where Young urges her readers to reflect on the responsibilities and obligations of society in creating justice / redressing injustice. The second part deals with universal citizenship and the realization of equal rights for all in society. The next section deals with participatory democracy and heterogeneous public. Instead of universal citizenship, it advocates group-differentiated citizenship and heterogeneous public. Not only does Young dwell on criticism of the theories in question, but she also offers an alternative solution based precisely on her views, which represent a combination of feminism, Marxism, and theories of perceptive democracy.

Keywords: Iris M. Young, feminism, theories of society, postmodernist philosophy